

VÆR SIKKER PÅ GUD

Og Det står slik.

Og tisjbitten Elias, som var . . . som bodde i Gilead, sa til Akab: Så sant Herren, Israels Gud lever, for hans åsyn er det jeg står: Det skal ikke bli verken dogg eller regn disse tre årene, uten på Mitt ord.

Så kom HERRENS ord til ham, som lød:

Gå bort herfra, og ta veien mot øst, og gjem deg ved Krit—Krit-bekken, (mente jeg å si) rett foran Jordan.

Og det skal bli slik, at du skal drikke av bekken; og jeg har befalt ravnene å gi deg mat . . .

Så dro han avsted og gjorde etter HERREN ord: for han dro og holdt seg ved Krit-bekken rett foran Jordan.

Ravnene kom til ham med brød og kjøtt om morgenen, og med brød og kjøtt om kvelden; og han drakk av bekken.

Men etter en tid skjedde det, at bekken tørket inn, for det kom ikke noe regn i landet.

Da kom Herrens ord til ham, som lød:

Bryt opp, og gå til Sarepta, som tilhører Sidon, og slå deg ned der: se, jeg har befalt en enke der å sørge for deg.

Så brøt han opp og dro til Sarepta. Da han kom til byporten, sannelig, da var det en enke der som samlet ved: han ropte til henne og sa, jeg ber deg, gi meg litt vann i et beger, så jeg kan få drikke!

Da hun gikk for å hente det, ropte han til henne og sa, jeg ber deg, ta med et stykke brød til meg i hånden.

Da sa hun: Så sant HERREN din Gud lever, jeg har ikke noe brød, bare en håndfull mel i krukken, og litt olje i karet: og se, jeg samler to vedpinner, så jeg kan gå og lage det i stand for meg og min sønn, så vi kan spise det, og så dø.

Men Elias sa til henne: Frykt ikke; gå og gjør som du har sagt: men lag først en liten kake til meg av det, og kom så til meg med den, og etterpå kan du lage noe til deg selv og . . . din sønn.

For så sier HERREN, Israels Gud: Melkrukken skal ikke bli tom og oljekaret skal ikke være tørt, fram til den dagen HERREN sender regn på jorden.

Så gikk hun bort og gjorde etter Elisás ord: både hun og han, og hennes husfolk, spiste dag etter dag.

Men melkrukken ble ikke tom, og oljekaret ble heller ikke tørt, etter det Herrens ord som Han hadde talt ved Elias.

For talen denne morgenen, rett før reisen til utlandet, har jeg valgt denne teksten: *Vær sikker på Gud.*

² Og nå, Herre, velsign Ditt Ord idet Det går frem, og må den Hellige Ånd fange våre sinn og våre tanker, og forberede oss for Hans besøkelse, ettersom vi har bedt Ham om å komme. For vi kommer ikke til Herrens hus for å bli sett, eller for å se, men for å lære av Deg, og få kjennskap til Din natur, og Din vei, og Dine saker, så vi kan være i stand til å møte livets problemer, med en ekte visshet, å være sikre på Gud. Gi det, Herre. I Jesu Navn ber vi om det. Amen.

³ Det må ha vært en fryktelig morgen. Det var så varmt og støvete, og folk var på gaten, og sultet, og jorden var så het at den var på nippet til å brenne. Alt dette gjenspeilet deres synder og deres moralske forfall.

⁴ Dere ser, Akab regjerte i—i Israel, på den tiden, eller over Israel, og han var den mest ondskapsfulle av alle Israels konger. Det hadde ikke vært noen konge så ondskapsfull som Akab, for han, som var opplært og visste bedre, han fortsatte med å mishage Gud i alt som han gjorde. Selv om han hadde et stort militærsystem, og folket hadde blitt veldig velstående under hans styre, men, likevel, kan du ikke mishage Gud og forvente å klare deg veldig lenge.

⁵ Og så, i bryllupet sitt, istedenfor å gifte seg iblant sitt eget folk, gikk han bort og giftet seg med en synder, en avgudsdyrker, tilbedelse av avguder. Han giftet seg med Jesabel. Og hun var ikke en troende.

⁶ Og ingen troende burde noen gang gifte seg med en vantro, ikke under noen omstendigheter. Burde alltid gifte seg med troende.

⁷ Men Akab hadde gjort denne onde tingen. Og uten tvil var Jesabel en nydelig kvinne. Og han hadde falt for hvordan hun så ut, istedenfor hva hun var. Det er så mange mennesker, som har gjort den samme feilen, frem til denne dag.

⁸ Og hun hadde ført avgudsdyrkelse inn i landet, iblant folket. Og folket, prestene, forkynnerne deres, hadde blitt offer for denne store populære etterspørselen.

⁹ Og det er et nøyaktig bilde på landet vårt i dag. Vi har falt for den populære etterspørselen. Uten tvil tenkte prestene at det ville være i orden, så lenge regjeringen deres sa det var i orden. Men jeg bryr meg ikke om hva regjeringen sier

er i orden, det må være hva Gud sier er i orden. Og folket tenkte at det ville være i orden om de så frem til noen av sine verdslige ting.

¹⁰ Og noen kan kanskje be meg om å gjenta det jeg nettopp har sagt, at det var et meget passende bilde på i dag. Vi tror kanskje ikke at vi er avgudsdyrkere, men vi er det. Og regjeringen gir sin tilslutning til det. Folk i dag er avgudsdyrkere, fordi de—de tilber avguder. Noen av dem tilber filmstjerner, som avguder. Noen tilber penger, som avguder. Og noen tilber tv-stjerner, som avguder. Men alt som du setter foran Gud er en avgud, hva enn det er.

¹¹ Selv satan, vår store motstander, er slik en smarting, at han til og med, noen ganger, setter menigheten før Gud. Du har kanskje en stor menighet. Det kan være en stor bygning, eller det kan være en stor denominasjon. Og, igjen, kan det være en stor forsamling, men la ingenting komme før Gud, i ditt hjerte. Hva som helst, og før Gud, er en avgud.

¹² Og disse menneskene visste at de ikke var åndelige som de var før, under andre kongers styrer. Og de tenkte, at bare fordi de var en religiøs nasjon, ville alt ordne seg. Og det er slik vi har kommet til det punktet også.

¹³ For noen måneder siden snakket jeg med en veldig fin venn av meg. Og han sa, "Broder Branham, jeg synes du dømmer disse Forente Stater for strengt." Han sa, "Du brøler alltid ut mot synden og hvordan Gud kommer til å straffe denne nasjonen."

¹⁴ Jeg sa, "Han er nødt til å gjøre det, for å være rettferdig."

Han sa, "Men, broder Branham, du glemmer at denne nasjonen ble grunnlagt på Skriften. Og våre forfedre kom hit, og Gud ga oss denne arven. Og vi er en religiøs nasjon."

¹⁵ Jeg sa, "Det er sant, alt sammen. Og du skulle bare visst hvor høyt jeg verdsetter denne nasjonen! Men, hør her, min broder, Israel var også utvalgt av Gud, og Han sendte profeter og store menn til henne. Men Gud tåler ikke synd. Han lot Israel høste ethvert frø de sådde. Og hvis Han lot Israel høste hva hun sådde, vil Han la oss høste hva vi sår. Han gjør ikke forskjell på folk."

¹⁶ Og vi har kommet dit hen at vi tenker at fordi vi hviler på hva våre forfedre gjorde, eller på hva våre store menighetsgrunnleggere, hva deres store offer var for Gud, som er helt i orden og verdsatt meget høyt, men vi kan ikke oppnå frelse ved det de gjorde! Frelse er en individuell sak mellom enhver person og Gud. Ikke ved nasjonen, med menigheten vår, men med oss selv fremfor Gud, svarer vi.

¹⁷ Det har kommet til det punktet i landet vårt, at selv iblant de mest åndelige menneskene vi har, gå til åndelige menn og kvinner, og du oppdager at det er noe som mangler i deres hjerte.

¹⁸ Vi har, i de siste ukene, har jeg gått igjennom noen av disse tingene, og oppdaget at i mennene som jeg trodde var kjernen, finner jeg likevel at de legger vekt på jordiske ting, og går rundt og sier, "Gud gir meg den største så-og-så. Gud gi . . ." Du bløffer.

¹⁹ Flotte materielle ting bygger ikke alltid på Guds vilje. Gud lar det regne på de rettferdige og de urettferdige. Men det verden trenger i dag er ikke en trosbløff, å prøve å bløffe deg inn i noe og kalle det åndelig.

²⁰ Noen ganger vil tro gjøre store mirakler, og likevel ikke komme fra et åndelig hjerte. Sa ikke vår Herre? "Mange vil komme til Meg, den dagen, og si, 'Har jeg ikke gjort *dette* og *det*, i Ditt Navn?' Og Jeg vil bekjenne for dem, 'Gå bort fra Meg, dere som gjorde urett.'" Hva er urett? Er noe du vet at er riktig å gjøre og ikke gjør det. "Jeg har aldri kjent dere," vil Han si. Og vi lever i den tiden.

²¹ Det vi trenger i dag er ikke en masse materielle ting. Vi har det. Vi trenger ikke større menigheter. Vi trenger ikke større forsamlinger. Vi trenger ikke mer på radio og på fjernsyn. Vi trenger ikke så mye mer av disse tingene. Men det vi trenger i dag, for å være åndelige, er en person som vil ydmyke seg selv innfor Gud, selv om de ikke har et rødt øre, og vil be inntil ånden i dem er tilfredsstilt med Guds godhet, og en vekkelse finner sted på innsiden av deres hjerte, som forandrer deres holdninger og atmosfæren som de lever i.

²² Du har kanskje ikke sko på føttene dine, du er kanskje kledd i filler, men noe i ditt hjerte synger Guds melodier. Jeg ville heller ha det enn alle pengene i verden.

²³ Så du kan ikke si at naturlige ting alltid er tegnet på Guds velsignelse. David sa det til Herren, at han hadde sett den onde utbre sine . . . som et stort laurbærtre. Men Gud spurte ham, "La du merke til ham på slutten?" Uansett hvor gode klær vi har på oss, hvor mye vi har å spise, det er ikke det som teller i Guds Nærvær. Denne kroppen som vi bor i, går til grunne, uansett hvordan den blir tatt vare på. Men det er sjelen som er i mennesket; det er åndens tilstand som beveger seg inn i den levende Guds Nærvær.

²⁴ Men vi tar ting for gitt. Vi tror at bare fordi at vi er en nasjon . . . Det samme hadde Akab og hele Israel, på den tiden, hadde tatt ting for gitt, at alt var helt i orden. Deres prester og predikanter hadde prøvd å fortelle dem, "Alt er vel. Alt er helt fint." Men de hadde én, han ropte ut imot det gale, fordi denne visste at en hellig Gud ikke kunne bli tilfredsstilt med en ugudeliggjort religions moderne trender.

²⁵ Slik forblir Himmelen Gud den samme i dag. I alle våre bestrebelsel og store ting som vi prøver å gjøre, vil Gud aldri bli fornøyd med noe annet enn et fullstendig helliggjort liv fremfor Seg.

26 Vi kan bygge skoler, og helligdommer, og tabernakler. Vi kan ha organisasjoner. Vi kan gjøre store ting, men likevel blir ikke Gud tilfredsstilt før menneskets sjel blir en helliggjort på Guds alter, innviet for Guds gjerninger. Og du finner ikke det lenger.

27 Du finner at bønnemøtene våre er så kraftløse, bare rundt ett minutt i bønn, hopp i sengen. Vi finner ut at det skjer rundt en eller to ganger om dagen. Når, vi alle er skyldige. Vår nasjon, forfaller, moralsk sett. Vi har Billy Graham'er og Oral Roberts'er overalt. Men helt til det kommer en tørst i Amerikas hjerte, etter å bringe det tilbake til en levende Gud igjen, til en levende erfaring, til en udødelig tro på den levende Gud, stanger vi bare hodet i veggen, som det heter.

28 Vi kan gå og skyte brystkassa fram, med kragene våre snudd bak, og gå nedover gaten, og trakte etter å bli kalt "Doktor" eller "Pastor." Vi kan være pastor for de største menighetene som finnes i landet, og vi kan være så fromme som bare det, så at intet menneske kan sette en finger på livet vårt. Men inntil sjelen som er på innsiden av oss er i brann for Gud, inntil noe der inne, som lengter desperat etter Ham! "Som hjorten lengter etter rennende vann, slik tørster min sjel etter Deg O Gud." Inntil vi kommer til den slags erfaring!

29 Derfor, vil kommunisme, og så videre, få innpass slik de gjør, og all foreningen som vi kan gjøre vil aldri stoppe det. Det er forutsagt at vil komme. Men Gud kaller på Sin Menighet.

30 Hvordan denne lille kvinnen må ha vært av Elias kaliber! Fordi, vanligvis viser handlingene dine hva du er. Og, dessuten, hadde hun blitt valgt til å være vertskap for Guds profet. Husk, hun var en hedning, ikke en jøde.

31 Og landet var brenntørt. Og det er ingen tvil om at denne lille kvinnen, var av det kaliberet, var en trostype. . . For vi forstår at Gud ikke ville ha kalt på henne, hvis hun ikke hadde vært verdig til å underholde Guds profet. For Han ville aldri ha sendt Sin profet til et hus som var uverdigg.

32 Det var ikke hans valg. Det var Guds valg. Det var ikke hun som ba ham. Det var Gud som ba ham. Han hadde blitt plassert ved en bekk. Ravnene ga ham mat. Men det var Guds befaling at noe skulle skje. Og Gud gikk sannelig til en troende av samme natur som Elias.

33 Hun var en enke. Og vi vet alle hva hun, en enke, hadde gjennomgått, ved at ektemannen hennes var død og en ung gutt å oppdra.

34 Og i landene der, var de avhengig av avlingene sine. De hadde ikke prosjekter som vi har i dag, og—og høyteknologiske bedrifter. De var avhengig av avlingene sine. Og fordi folkets ondskap, og deres moralske forfall, hadde brakt en tørke over landet, sultet og døde de her alle sammen.

35 Og så finner vi at hun uten tvil hadde bedt natt etter natt, hele natten, ettersom hun ser melkrukken begynner å gå nedover, nedover, nedover. Og det må ha kommet til et punkt der det ikke engang var én kopp med mel i krukken. Alt hun hadde var bare en liten håndfull. Døden kom rett inn gjennom porten, til døren hennes. For det var ingen mulighet å få tak i noe mer. Hele nasjonen sultet.

36 Og, oljen, var bare en drøy skje igjen i den lille beholderen. Bare så mye olje og så mye mel lå mellom henne og døden. Hun må ha blitt virkelig oppriktig i bønnene sine. Lar du det ramme hjemmet ditt, vil det bli litt mer alvorlig enn vi er denne morgenen, når vi vet at døden står for døren.

37 Og jeg tror, kanskje, vi kan tro, kanskje, dette, at hun hadde bedt hele natten lang, for én dag til ville gjøre det slutt. Hun kunne se på de bleke leppene til den lille gutten sin på rundt tre eller fire år gammel. Og hun kunne se sine egne ben svinne bort, mens kjøttet forsvant fra dem. Og det må ha vært fryktelig, mens denne moren så disse tingene forsvant. Og, likevel, med hendene sine fremfor Gud, i bønn dag og natt, "Nå har vi igjen én håndfull med mel og én skje med olje."

38 Du vet, det er en underlig ting. Må Gud la dette synke inn i hver enkelt av dere, om dere aldri hører meg forkynne igjen. La dette være et budskap. Det er underlig, ytterst underlig, at Gud noen ganger gjør ting på den måten.

39 Du vet, når vi har bekjent våre synder og oppfylt ethvert krav som Gud krever. . . Vi trodde på Gud. Det er et forhold som må oppfylles, og det er i henhold til Hans vilje. Og vi har bekjent våre synder, og vi har gjort alle feiltrinnene som vi har gjort, rett, gjort alt som vi makter å gjøre. Ethvert krav som Gud har lagd, eller bedt om, vi har oppfylt det kravet, og likevel forblir Han taus. Han vil rett og slett ikke svare oss.

40 Jeg er sikker på at jeg taler til mennesker, denne morgenen, som har kommet til det punktet. Jeg har vært der, mange ganger, selv. Når jeg har gått tilbake og saumfart livet mitt og snudd på hver en sten, og finner jeg at jeg har gjort noe galt, går jeg og bekjenner det og sier, "Herre Gud, jeg vil gjøre det rett igjen," og går og gjør så. Kommer så tilbake igjen og sier, "Nå, Herre, Du er Gud; Du vil svare meg. Så visst har jeg oppfylt enhver betingelse som Du krever at jeg skal gjøre. Og ethvert krav, jeg har oppfylt det." Og likevel vil Han ikke bevege Seg, ser ut til å sitte taus, det er da du må være sikker på at Han er Gud. Ikke bli motløs. Det eneste er, at, du i ditt hjerte, er sikker på Gud.

41 Min tekst. Vær sikker, først, før du gjør noe som helst. Vær sikker, i ditt hjerte, at det er Gud. Og når du har innfridd alt

som Han har sagt, så er du sikker på at Han er Gud, det er da troen begynner å virke, akkurat der. Troen står stødig, for den vet at Han er.

⁴² Og du har oppfylt ethvert krav. Du tror at Han er, og troen holder seg stødig. Åh, velsignet være Hans Navn! Troen beveger seg ikke, for den er sikker på at Gud er, og en som lønner de som innstendig søker Ham.

⁴³ Må dette gå langt dypt ned og aldri forsvinne fra dere, Branham Tabernacle. Hvis du har møtt Guds krav, og i ditt hjerte tror at Han er, så bare tester Gud din tro, for Han elsker å gjøre det. Du har bekjent din synd og du har oppfylt ethvert krav som Gud krever, og fortsatt forblir Han taus, husk, troen sier at Han er. Så holder troen fast på det, uten å vite hva det hele dreier seg om, men den vet at Han er, og den er sikker på at Han er.

⁴⁴ Så, husk, hvis Han er, må Hans Ord være sannhet. Og hvis Han krevde at du skulle oppfylle disse forholdene, og du gjorde det, er Han forpliktet til å ta hånd om Sitt Ord. Ikke trekk deg, og si, "Vel, jeg ble ikke helbredet. Jeg..." Åh, du fattige, svake tro. Ikke tro det. Hvis alt er bekjent, og alt er ute, og du har oppfylt Guds krav, holder troen fast rett der. Det er ingenting som kan rokke den. Han er, og du er sikker. "De som venter på Herren skal få ny styrke; de skal stige oppover med ørnevinger. De skal løpe og ikke bli utmattet; når de går, skal de ikke bli trette."

⁴⁵ Vent, når du har oppfylt Hans krav. Det bringer troen din til et oppgjør. Hvis du har opp... Guds krav har blitt lagd, eller oppfylt, og du har tenkt grundig gjennom det, og du har gjort alt som Gud krevde at du skulle gjøre, da hviler troen din rett der, at Han er. Vær sikker på Gud.

⁴⁶ Du vet, Han elsker å teste oss. Han elsker å se reaksjonen til din tro. Visste du det? Gud liker å se hvordan du vil reagere. Når du sier, "O Herre, jeg tror på Deg. Du er min Frelser. Jeg tror at Du er Helbrederen. Jeg tror at Du er Den Som gir den Hellige Ånd. Og de tingene som jeg trenger, Du er den Gud Som gir det." Og så når du bekjenner alle dine synder og lover Gud hva du vil gjøre hvis Han lar deg bli frisk, og så fordi det ikke skjer, løper du av gårde som en feiging et eller annet sted. Gud kan ikke bruke det. Han har ingen mulighet til å bruke deg. Han har ingen mulighet til å svare deg, fordi Han svarer bare ved tro. Så, med ett, går du av gårde, og Han kan ikke svare. Men virkelig, ekte tro står der, og er sikker på at Gud er. Vær sikker på at Han er.

⁴⁷ Og hvis Gud ber om at dette må gjøres, å bekjenne dine synder, og så videre, og du har gjort det, så sier troen at Han er, den er sikker på at det kommer til å skje. Din bønn må bli

oppfylt. Åh, jeg—jeg håper du ikke går glipp av det. Hvis du er sikker på Gud, er Gud sikker på Sitt Ord. Han venter bare for å teste deg.

Han gjorde det mange ganger. La oss gjengi ett eller to tilfeller.

48 La oss tenke på hebreerbarna. De skulle ikke bøye seg for en avgud. Gud stolte på dem. Og da de hørte de måtte gå til den brennende ildovnen, sa de, “Vår Gud er i stand til å utfri oss fra denne ildovnen. Men hvis Han ikke gjør det, bøyer vi oss ikke for noen av dine avguder.” Ser du, de var overbeviste og sikre på Gud.

49 De visste at Han var Jehova. De visste at Han svarte på bønn. Men om Han gjorde det i deres tilfelle, eller ikke, ville det måtte bli til det beste. Så de bare kom med sin uttalelse, bekjente sine synder, og gikk inn i døden.

50 Da de gikk til ildovnen, visste de at de var sikre, på at, hvis Gud lot dem brenne opp, ville Han reise dem opp igjen, i oppstandelsen. De var sikre på Gud, fordi de visste at Gud ville virke alt til deres beste. Og når vi er sikre på Gud, vet vi at Gud virker alt til vårt beste.

51 Så, de kom med én uttalelse. De var sikre, og de gikk rett inn i ildovnen. Og Gud lot dem gå der; satt, og kikket på dem. Han ønsket å se reaksjonen deres.

52 Da, kongen sa, “Knelte dere når trompeten lød?”

De sa, “Nei. Vi knelte ikke.” Der er troen din, tviholder fast.

“Vel, da, hvis dere ikke knelte, kjenner dere til min bestemmelse.”

“Ja, vi kjenner til bestemmelsen din.”

“Min bestemmelse er at ildovnen skal bli hetet opp syv ganger hetere enn den noen gang har vært, og jeg vil kaste dere inn der. Vil dere nå knele?”

“Nei. Vi vil ikke knele.” Der var troen deres.

53 Gud sier, “Vel, Jeg vil se hva de vil gjøre med det. Jeg vil se hva slags reaksjon troen deres har.”

54 Så sa han, “Bind deres hender, og bind deres føtter, og før dem mot ildovnen.” Og de gikk oppover til ildovnen, med ild i ansiktene sine. Gud stod fortsatt, og så på det. Men de var sikre på at Han var Gud. De hadde gjort sin bekjennelse. De hadde gjort alle ting rett, som de visste om. De var sikre på at Han var Gud.

55 Deretter gikk de rett oppover til ildovnen. Helt i det siste øyeblikket, kom Han ridende ut av himlene, på en vogn av vind, og blåste brisene vekk fra dem, mens Han trøstet dem og snakket med dem.

56 Gud lar troen din komme til et punkt der den vil reagere.

57 Der var Job, fra det Gamle Testamentet, da satan, vår anklager, anklaget ham for å være en skjult synder. Men Job visste at han ikke hadde syndet. Han visste at han hadde bekjent alt han hadde gjort, og lagt et brennoffer der ute. Det var Guds krav. Det var alt Gud krevde, var det brennofferet og en bekjennelse. Og Job hadde gjort disse tingene.

58 Og satan sa, “Jeg vil ta kamelene hans, for han er en rik mann. Jeg vil ta sauene hans.” Og til slutt tok han barna hans, som lå nærmest hjertet hans.

59 Likevel, stod Job fast, for han visste at Gud, vel, han var sikker på at Han var Gud, fordi han hadde snakket med Ham, og han hadde oppfylt Hans krav. Han gransket tilbake og fant ut, “Jeg har utført ethvert brennoffer. Jeg sa i mitt hjerte, ‘Kanskje da sønnene mine hadde en—en fest, og døtrene mine var der, kan hende de syndet skjult i sine hjerter, så jeg vil ofre et brennoffer fra dem og bekjenne deres urett.’”

60 Å Gud! Når en mann overholder det Gud sa skulle gjøres, er han sikker på at Han er Gud, Han er nødt til å svare. Troen kaller Ham på scenen, hver gang.

61 Når du har gjort det du vet er riktig, når du har oppfylt Hans krav, når du har bekjent og rettet opp, og gjort opp for deg, og lagt det fremfor Gud. Jeg bryr meg ikke om hvor taus Han er, Han er fremdeles Gud, venter på å sette den troen der. Du har gjort dine gjerninger, nå vil Han se din tro ved dine gjerninger. Han ønsker å se hva du vil gjøre.

62 Hvis du har blitt salvet og bedt for, venter Gud for å se hva du vil tro om det. Ikke løpe opp neste søndag, og løpe neste dag, og den neste helbrederen kommer gjennom byen. Han venter for å se reaksjonen til din tro. Ikke gå tilbake, neste dag, og si, “Jeg føler meg så elendig, jeg tror ikke jeg ble helbredet.” Du er ikke skikket for bønnekøen, i det hele tatt. Du er ikke. Du er ikke. Du er ikke klar, ennå. Du tror ikke at Han er Gud. Jeg gjør ikke. . .

63 Du kan si, “Broder Branham, jeg er uenig med deg.” Din egen handling beviser hva du er. “Ved deres frukter skal dere kjenne dem.” Hvis en mann sier at han er en kristen; og han fortsatt drikker, og røyker, og gambler, og forteller skitne vitser, og sier, “Deler av Bibelen er riktig, og deler er ikke.” Han kan forkynne Evangeliet, og fornekte deler av Bibelen. Han er fortsatt en synder. Han står ikke rett, ennå.

64 Men når du åpent bekjenner at Gud er den samme Gud, og ditt liv er lagt i Hans hender, til å bli, “Herre, jeg er leiren; Du er Pottemakeren,” da be om hva du vil. Troen vil aldri flytte seg. Den vil stå rett der.

65 Selv om hendelser vil se ut til å ramle inn fra høyre og venstre, men troen flyttet seg aldri, fordi du er sikker på at Han er Gud. Og hvis Han er Gud, holder Han Sitt løfte. Han kan ikke gi et løfte og bryte det. Hvis Han er Gud, er Han nødt til å holde Sitt løfte. Åh, jeg elsker det. Han er nødt til å holde Seg til det.

66 Job utførte sine ofringer; han hadde gjort alt. Han visste at han stod rett. Og her kom menighets-medlemmene forbi, noen av menighetene til andre denominasjoner, sa, "Job, du kan like godt bekjenne at du er en synder, for Gud ville ikke latt deg bli straffet slik hvis du ikke var en synder."

67 Men Job sa, "Jeg har avlagt min bekjennelse. Jeg har lagt brennofferet fremfor Gud, og jeg er ingen synder." Han visste hvor han stod. Så fortsatte alt videre, bare videre og videre og videre, så vanskelig som det kunne få blitt, prøvde å beseire Job, og bringe Job til et punkt hvor han ville fornekte Gud og brennofferet. I det øyeblikket du går til handling på noe du har bekjent, viser det din svakhet, din tvil på Gud. Ber du Gud om noe, og går rundt og tviler på det, så er du en tviler og ikke en troende.

68 Job visste hvor han stod, og han stod støtt på det fundamentet.

69 Ikke rart Pruitt sa, i sin dødsstund:

På Kristus, den solide Klippe, jeg står;
Alle andre grunner er synkende sand.

70 På den solide klippen av Jobs bekjennelse, trakk selv hans kjære kone seg unna. Da helsen hans var borte, og byllene var over hele ham, og han skrapte seg selv og forbannet dagen da han ble født. Sa, "Må solen miste sitt skinn! Må månen forbli nede om natten."

Hans kone sa, "Job, du er så elendig. Hvorfor forbanner du ikke Gud og dør?"

71 Han sa, "Du snakker som de tåpelige kvinnene." Han var sikker på at det var en Gud, og han hadde oppfylt kravene. Åh, jeg føler meg religiøs. Han visste at han hadde oppfylt Guds krav, og det avgjør saken. Gud testet troen hans. Han vil teste din. Han vil teste min.

72 Men når vi har oppfylt Hans krav, "Omvend dere og la dere døpe i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og dere skal få den Hellige Ånds gave," det er Hans løfte. "Er noen iblant dere syke, kall sammen menighetens eldste. La dem salve dem med olje, og be. Troens bønn skal redde de syke, og Gud skal reise dem opp." Det avgjør saken. "Bekjenn deres feiltrinn, for hverandre, og be for hverandre." Dere har oppfylt Guds krav.

73 “Disse tegn skal følge dem som tror. I Mitt Navn skal de kaste ut djevler; de skal tale i tunger; om de tar opp slanger eller drikker noe dødelig, skal det ikke skade dem; om de legger sine hender på de syke, skal de bli friske.” Det avgjør det.

74 Vær sikker på Gud. Vær sikker, på at i ditt hjerte, at du tror at det er Guds Ord. Job var det.

Hans kone sa, “Hvorfor forbanner du Ham ikke og dør? Vel, du blir verre hele tiden.”

75 Hvor satan liker å kaste det på deg. “Vel, du er ikke noe bedre enn du var da du ble salvet. Du er ikke noe bedre enn du var da de predikantene ba for deg. De predikantene har ikke rett, i det hele tatt.” Det spiller ingen rolle med den predikanten. Det er din tro på den levende Gud, som fører frem. Ikke hva predikanten er; det er hva Gud er. Predikanten ga aldri løftet; Gud ga løftet. Ikke opp til predikanten; det er opp til Gud, og din tro til å tro at det er Gud. Så vær sikker på Gud. Vær sikker på at det er Gud, og det er Guds Ord. Og Gud er i Sitt Ord.

76 Og Job sa. “Du snakker som en tåpelig kvinne.” Sa, “Herren ga, og Herren tok; velsignet være Herrens Navn.” Han var sikker på at det var Gud.

77 Og da han fikk det ut av sin munn, begynte tordenen å drønne og lynene begynte å glimte. Gud kom på scenen. Det kaller Ham alltid på scenen. Han var taus i en lang periode.

78 Det er det Han gjør. Se på denne flokken amerikanere på vei mot helvete, hyklere som går i kirken. Jeg er ikke sint, men synden forarger hvem som helst som er rett med Gud. Jeg er ikke sint på nasjonen, ikke sint på folket, men sint på djevelen som har forårsaket disse tingene for å forblinde folket.

79 Disse blinde pastorene og predikantene lot dem komme seg forbi med en slags liten menneskelagd teologi. Du er nødt til å bli født på ny. Og Gud holder Sitt Ord. Ser ham mens han duller med dem. Du bør være sikker på at det er Gud. “Har en form for gudsfrykt, og forneker dens Kraft.”

80 Denne stakkars, lille kvinnen, hun visste at Han var Gud. Ettersom melkrukken gikk nedover, nedover, nedover, nedover, ble omstendighetene verre og verre, hele tiden. Men Gud lot det skje på den måten. Han ganske enkelt elsker å gjøre det. Han elsker å sette troen din på prøve, for å se hvordan du vil handle på den, la deg bli salvet og bedt for, så gjøre deg verre. Sa, “Kom igjen, satan, sett ham på prøven. Jeg vet han tror på Meg.” Prise Gud for evig! Åh, du! [Broder Branham klapper i hendene to ganger—Red.] “Sett ham på en prøve nå. Jeg vet han stoler på Mitt Ord.” Kunne Han si det om deg?

81 Han sa det om Job. Sa, "Gjør hva du vil med ham, men ikke ta livet hans, for Jeg vet han elsker Meg. Han har foretatt brennofferet. Han oppfylte kravene. Han gjorde det Jeg sa han skulle gjøre, og han tror det. Nå gi ham så ørene flagrer om du vil." Han tok alt fra ham. Gud fordoblet det da Han ga det tilbake til ham. Ja visst, vil Han det.

82 Han setter troen vår på prøve, for å se om vi virkelig tror at Han er Gud.

83 Den lille kvinnen, sa, uten tvil, "Jeg ba. Jeg ba. Jeg vet jeg er en uverdig hedning."

84 Husk, Jesus talte om henne i Bibelen. Han sa, "Var det ikke mange enker på Elias tid? Men han ble bare sendt til én, og hun var en hedning."

85 "Åh," sa han, "jeg ber." Kanskje, da hun så den siste lille brødbiten, døden hadde trådt inn porten og kommet til døren. En matbit til, på hver, og hun og sønnen hennes ville dø. Jeg kan se henne, hele natten, i bønn, de hete vindene blåste, og jorden tørrsvidd, og folket som ropte og skrek i gatene. Hun gikk rundt, gjennom huset. Hun kikket på den lille gutten sin. Så på den lille pyjamasen hans; de var helt utslitt, og føttene hans som stakk ut. Så på sine egne hender, rynkete. Hun gikk frem og tilbake, men hun sa, "Jeg vet at Han er Gud. Jeg har gjort alle mine bekjennelser. Jeg har gjort alt som Han krevde. Jeg ber for våre liv, til Hans ære." Gud så henne.

86 Resten av dem skulle ut og ha en stor dans et eller annet sted, pyntet seg opp, og hadde et moderne fjernsyns-show eller noe, og holdt på med verden. Men den kvinnen var alene med Gud.

87 Dagslyset brøt frem. Hun sa, "Lillegutt hadde skreket hele natten, etter noe å spise. Hva kan jeg gjøre med en liten håndfull med mel?"

88 Dere vet, det melet var Kristus. En hvilken som helst Bibel-student vet at Kristus var Mel-offeret. Og mel-offeret måtte bli malt med en spesiell stein, også, inntil den skar enhver liten korn-bit på samme måte; fordi Jesus Kristus er den samme, i går, i dag, og for evig. Og enhver troende tror det og hviler på det. Halleluja! Du kan ha all din gamle, kalde formelle religion du vil. For meg, jeg tror Kristus er den samme i går, i dag, og for evig. Jeg tar mitt standpunkt i en verden av vantro. Jeg tror fortsatt at Han er den samme i går, i dag, og for evig.

89 De steinene skar enhver bit av det på akkurat samme måte, fordi Han er den samme. Han er den samme Gud som Han var da, er Han akkurat nå, denne morgenen. Han vil alltid bli den samme. Det var det melet betydde.

90 Og oljen betyr Ånden, som vi vet i henhold til Esekiel 4, og så videre. Det er grunnen til at vi salver med olje; det er Ånden. Hva er det? Som Johannes 4, "Faderen søker slike som tilber Ham i Ånd og i Sannhet." Jesus var Sannheten. Han var Mel-offeret, og denne oljen var Ånden. Og Ånden, blandet med Sannheten, er nødt til å bringe frem noe. Putt det sammen, det lager en kake. Åh!

91 Hvor er din tro? Når Guds Ord blir forkynt i Sin enkelhet, dog i Sin Kraft, at Jesus Kristus er den samme i går, i dag, og for evig, og Ordet går frem for Melet, har du Oljen til å blande Det med. Det er kanskje bare en liten håndfull, eller en skjefull, men, hva enn det er, er det ekte.

92 Nå hva er det klart for? Det er klart for korset. Det er klart for selv-ofring. Det er det du må gjøre. Hvis Ordet har blitt forkynt, og du har Ånden og Det blandet sammen, er det selv-ofring å fornekte enhver smerte, å fornekte enhver sykdom, å fornekte alt som er i motsetning til Guds Ord, og stå på det.

93 Legen sier *dette, det*, eller *hint*; gjør ikke den minste forskjell. Stå på Det, fordi Gud sa så. Melet kom. Du hadde Oljen. Du blandet Det sammen.

94 Nå, jeg hører en røst. Det er litt etter daggry. En røst taler og sier, "Gå ut på gårdsplassen og hent to pinner." La dere merke til, at Skriften sier "to pinner"? Korset. Hun har melet og oljen, men hun vil bli kalt til, å handle nå; handle med det. Hvor mye du enn har, mye Mel eller Olje som du trenger, men du er nødt til å handle; selv-ofring.

95 To pinner. I gamle dager hadde de ikke noen bedre måte å gjøre opp ild på. Når du tar en pinne og legger den over en pinne, og tenner på i midten, skyver du begge endene. Indianerne brenner sine bål. Jeg har brent det, mang en gang, hele natten lang. Bare ta en tømmerstokk, og den *denne* veien, og en *den* veien, og bare fortsett og skyv den inn i ilden ettersom den brenner.

96 Den pinnen var korset. "To pinner," sier Bibelen. Røsten sa, "Gå gjennom gårdsplassen og hent to pinner." På samme tid, oppå fjellet, var det en røst som tordnet ned til profeten og sa, "Gå til byen. Jeg har befalt." Åh, du! Begge to adlød. Noe er nødt til å skje. Begge to adlyder.

97 Hvis predikanten forkynner Ordet, og mennesket som tar imot Det tror Det og handler på Det, må noe skje. Hvis du er en synder, må du bli frelst. Hvis du er syk, må du bli helbredet, fordi Gud lovet det, hvis vi er sikre på Gud.

98 Så sikkert som Han er Gud, må Han holde Sitt Ord. Ja visst! Så befallingen var, "Gå til byen, for Jeg har befalt en

enke.” En visjon brøt frem for profeten. Her kommer han, gående. Han vet ikke hvor han går; det spiller ingen rolle. Han bare adlyder.

⁹⁹ Hun vet ikke hvor pinnene ligger, men det er to pinner på plassen et eller annet sted. Hun legger i vei. Hun går ut i hagen. Hun ser seg rundt, “Åh, hvor varmt!” Ropene fra byen, de som tar seg en tur på byen, kommer inn, kravler seg av gårde, og drikker sine viner, og så videre. Hun ser nedover gaten. Hun ser ingenting. Hun finner en pinne; del av korset, selv-offer. Hun får tak i en bit til, en pinne. Og da hun plukket opp den andre pinnen. . .

¹⁰⁰ Åh, hvor dystert det må ha vært, døden sto for døren. Hun og sønnen hennes måtte spise ett lite stykke av en maiskake og dø. Det var alt. Og noen ganger, er det midt i dysterheten, at vi hører røsten.

¹⁰¹ Da hun plukket opp den andre pinnen og begynte å gå tilbake, var det en røst som kom over porten, som sa, “Hent litt vann til meg i en skål.”

¹⁰² Hun snudde seg for å se, med disse to pinnene i hånden, med melet og oljen blandet og klart. Hun sa hun hadde tilberedt det, blandet det sammen. Det er det, Ordet og Ånden, må blandes sammen. Ligg på selv-ofringens kors, for å fornekte alt som er i motsetning til hva du har bedt om. Det er riktig. “Jeg blandet det, nå skal jeg få tak i disse pinnene.”

Og røsten sa, “Gi meg en liten slurk med vann, i en skål.”

¹⁰³ Hun kikker, og hun ser en mann som står, og lener seg over porten, mager, skjeggete, skallet, og ser over porten, med et gammelt saueskinnsstykke bundet om seg. Så ut som han var en slags vennligsinnet gammel gentleman.

¹⁰⁴ Hun sa, “Jeg vil dele vannet mitt med ham.” Livets Vann, du er villig til å gi det til hvem som helst, å fortelle hvem som helst, å gå hvor som helst. “Bare et øyeblikk, sir.” Hun begynner å gå tilbake, med pinnene i hånden.

¹⁰⁵ Og røsten tordnet igjen, “Ikke bare del vannet ditt, men ta med et lite brødstykke til meg.” Livets brød; livets vann! Var det livets? Hun ville dø så snart det forsvant. “Gi meg ditt vann og gi meg ditt brød.”

¹⁰⁶ Hva finner vi her? Hva kan vi lære av dette? “Søk først Guds Rike, og hele Hans rettferdighet; andre ting vil komme i tillegg.”

“Gi meg litt vann og et brødstykke.”

¹⁰⁷ Da snur hun seg, i sin dysterhet. Jeg kan høre henne si, “Sir,” noe slikt som dette, “du er annerledes enn mennene jeg har truffet, og menn jeg hører snakke. Du virker så sikker på det du sier. Men jeg har bare nok mel, bare en håndfull,

og bare en skjefull med olje. Jeg har tilberedt det, og jeg skal steke det med disse to pinnene. Og jeg skal spise det, meg og min sønn, og dø. Det er alt jeg har.”

¹⁰⁸ Hva hører vi, så, deretter? “Men, hent den lille kaken til meg, først.” Gud, først. Uansett hva noen andre sier, hva noe annet, hva noe bevis, hvor dystert det ser ut, hva enn det måtte være, ta Gud, først. Hans Ord, først.

¹⁰⁹ “Legen sa jeg ikke kunne bli frisk.” Men, Hans Ord, først. “Jeg er en for stor synder. Jeg er en prostituert. Jeg er en gambler. Jeg er en drukkenbolt.”

Guds Ord, først. “Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø; røde som skarlagan, skal de bli hvite som ull.” Først, Gud.

¹¹⁰ “Gå, hent en liten kake til meg, først. Alt du har, gi det til meg.” Er du villig til å gi det i Hans hender?

¹¹¹ Mitt liv, alt hva jeg er. Jeg er femti år gammel. “Er du villig, William Branham, til å legge det til Meg? Er dere villige, dere små barn, til å legge deres liv til Meg? Er dere villige? Kan dere gjøre det, syke mennesker? Kan dere stole på Meg? Sett Meg først.”

¹¹² “Ta med et brødstykke til meg, og hent litt vann til meg.” Hun så på ham. Det var noe som sa henne at den mannen visste hva han snakket om.

Gud kjenner Sine Egne får. “Mine får kjenner Min Røst. De vet om det er Skriften eller ikke, om det er riktig eller ikke.”

¹¹³ Hun snur seg, i lydighet. Det er det du må gjøre. Og da hun snudde seg, for å adlyde hva profeten sa hun skulle gjøre, da kom tordenen fra Himmelen, som ethvert menneske venter på å høre. For, det kom en torden ut av profetens røst, som enhver synder og enhver syk person lengter etter å høre, “SÅ SIER HERREN.”

¹¹⁴ Hvor vi lengter etter å høre Det! Hvordan folk som sitter i innkjørselen min, sier, “Kom til dette huset. Datteren min er i *slikt*. Babyen min, du store, så svak. Bare si ordene.” Hvordan kan du si det før det er i din munn? Du ville si det selv. Men de lengter etter å høre dette, “SÅ SIER HERREN.”

¹¹⁵ Der kommer det, over gjerdet, fordi hun adlød. Og dysterheten forsvant. “SÅ SIER HERREN. Krukken skal ikke gå tom, heller ikke karet bli tørt, før dagen da Herren Gud sender regn over jorden.” Åh, hvilken trøst!

¹¹⁶ Hun laget kaken. Hun ga den til profeten. Hun gikk tilbake og laget noen til sønnen sin og seg selv. Og de spiste og drakk, i overflod, på jorden.

¹¹⁷ Hvor kom det fra? Hvordan kom det dit? Fortell meg vitenskapelig hvor det melet kom fra. Hvor kom den oljen

fra? Hvordan kom den i kruset? Hun hadde tømt det tørt, hver morgen. Hun tømte melkrukken, hver morgen, og den var tørr. Men når hun gikk tilbake etter mer, var det der. Hvor kom det fra? Ta Gud på Hans Ord. Vær sikker på Gud. Han er Skaperen.

¹¹⁸ Du kan ha mistet din helse. Du kan ha mistet ditt fellesskap. Ta Ham på Hans Ord. Vær sikker på at Han er Gud. De dystre tidene som sees nå, ser kanskje ikke så dystre ut om du bare vil ta Hans Ord og være sikker på at Han er Gud.

¹¹⁹ I Tyskland, en gang, så jeg et bilde, og det har alltid vært med meg. En tysk maler har malt . . . et bilde som er—som er kalt “Skylandet.” Og når du ser det, på avstand, er det det frykteligste mørke du noen gang har sett. Bare skyer som er filtret sammen, når du ser på det fra lang avstand. Men når du kommer helt nær det, forandrer det seg. Det er Englevinger som slår sammen, og synger halleluja til Herren. Så det er hva dystrehet er noen ganger. Hvis du ser på det, på lang avstand, ser det dystert og mørkt ut. Men ta Gud på Hans Ord og vær sikker på at Han er Gud, og beveg deg nært opp til det, du vil oppdage at det bare er Englevinger som slår sammen.

¹²⁰ Hun var litt som Abraham var, kalt på til å gi alt hun hadde, legge det på offeralteret. Kanskje du er kalt på den måten, denne morgenen. Gi opp dine veier. Gi opp din vantro. Gi opp alt du har. Og ta så Oljen og Ordet, og bland Det sammen, og legg Det på selv-ofringens alter. Du vil finne ut, at Det vil kalle Gud på scenen, like sikkert som jeg står på denne talerstolen.

Tenk på det mens vi ber.

¹²¹ Har du et behov i dag? Har du et behov som er større enn du fysisk er i stand til å skaffe til veie? Er pengene så få at du ikke kan betale din husleie? Ønsker barna seg nye sko, og du har ikke nok penger til å kjøpe de? Er krukken tom i ditt hus, og karet nesten tørket ut? Kan du ikke kjøpe før til buskappen din? Og, det er, noe galt? Husk, Han ga et løfte.

¹²² Er du syk, og legen sier at du trenger en operasjon? Har du ikke pengene til å gjøre det? Du har behov.

¹²³ Er du en syndner? Er ditt behov stort, vitende om at hvis Gud skulle kalle, i dag, ville du vært fortlapt? Er du en frafallen som flykter fra Gud? Og du vet du tilhører en menighet, men du vet at du ikke er rett? Din egen samvittighet forteller deg, i henhold til Ordet, at du ikke er rett. Og du har et behov. Ikke la disse ordene falle i tornefull jord, eller på steiner, steinaktige hjerter. Må de falle i god, fruktbar jord.

¹²⁴ Hvis du er syk og du . . . legen sier du ikke kan bli frisk, og du lover Gud at du vil tjene Ham resten av ditt liv, og du er

sikker på at Han er Gud, kom møt Hans krav. Hvis du har et behov, vil du først gjøre så mye som å løfte din hånd til Gud, at du har et behov for noe? Gud velsigne deg.

La oss be.

125 O Herre, like så sikkert som jeg står på denne talerstolen denne morgenen, vet jeg at ikke noen av de hendene kunne gå opp uten at Du vet om det, for Du er Gud. Du sa, "Blir ikke så mange spurver solgt for to skillinger? Hvor mye mer er du enn en spurv!" Hvor mye mer så Du hendene til de menneskene, som Din Sønn Jesus døde for! Hvor mye mer så Du deres hender enn Du ville med en spurv, om den falt denne morgenen! Jeg antar, for ett dusin spurver, hadde ikke blitt solgt for en penny denne morgenen, for ingen vil ha dem. Og det blir problemet med å begrave dem. Men Du kjenner hver og en av dem; Du vet om hver fjær som er på kroppen deres. Du vet om ethvert hår som er på hodet vårt.

126 Å Herre, svar på bønn. La dem være sikre, denne morgenen, på at Du er Gud, og Det er Din Ånd. Må sløvheten og glamouren til denne moderne tids religion gli bort fra dem, som sier, "Åh, jeg tilhører en viss *sådan* menighet." Gud, må det svinne hen fra deres sinn, akkurat nå. I dette øyeblikk, må de få et glimt av Evig Liv. Og da vil de søke og tørste etter Det, å vite hva Gud er, og de er sikre på at Han er. Han holder Sitt Ord.

127 Til synderen, må de omvende seg raskt, og gjøre seg klare for dåp i Jesu Kristi Navn. Og Du lovet Du ville gi dem den Hellige Ånd. Du sa det, Herre. Du holder Ditt løfte.

128 Er det en frafallen som er sikker på at Du er Gud, og de har kommet bort. Må de komme i dag, fordi Du sa, "Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø. Røde som skarlagan, skal de bli hvite som ull."

129 Og om det er de som er syke, må de innse at Du er Gud. Du holder Ditt Ord. Du må holde Ditt Ord. Idet de legger seg selv, med sin Olje, Ånden som er i dem som bekjenner at de tror. Og så, også, med Ordet, Livets Brød som har gått frem, Kristus; malt opp til dem, i det Gamle Testamentet; og i det Nye Testamentet, for å vise at Han er den samme i går, i dag, og for evig. Må de blande det Ordet med Oljen, Ånden, som de har, så reise seg ved alteret, og si, "Dette er alt jeg har, Herre. Jeg kommer med det."

Åh, hvor Du vil mangedoble! Hvor det vil kalle historiens Gud på scenen! Hvor det vil få Jehova til å reise Seg, med et hjerte som svulmer, at, "Jeg har et barn som vil adlyde Meg. Jeg har satt ham på prøve, og han beviser at han elsker Meg og han tror på Meg. Han er sikker på at Jeg er." For det er sagt,

“Den som kommer til Gud må tro at Han er, og en som lønner dem som innstendig søker etter Ham.” Gi det, denne stund, idet vi overgir det til Deg.

¹³⁰ Og, nå, mens vi har våre hoder bøyet. Og de som er i behov av noe, vil dere reise dere opp, som ønsker å sette. . . Nå, hvis du ikke er sikker på at Han er Gud. . . Hvis du er sikker på at Han er Gud, vil holde Sitt løfte, frelse, helbredelse, hva enn det er, hvis du er sikker på at Han er Gud, reis deg opp. Hvis du har en annen du ønsker å be for, reis deg opp. Hvis du er—hvis du er sikker på at Han er Gud, la din anmodning bli kjent i de helliges forsamling. Du gjør det idet du reiser deg. . . [Tomt spor på lydbandet—Red.]

“Jeg er sikker på at Han er Gud. Jeg tror at Han holder Sitt Ord. Og jeg er sikker på at min anmodning. . . Jeg legger den under Blodet, akkurat nå.” Hvis du gjør det, legg enhver synd. Enhver synd er vantro. Du kan være et menighets-medlem, men jeg mener synd, din “vantrø.” Du legger det ned som et offer. Du kommer til å ofre det. Du kommer til korset. Du kommer til å ofre, nå, all din vantro. Og gi det over til Ham, og vit at Han er, og du er sikker på at Han kommer til å svare. Hvis du er det, rekk opp din hånd. Forbli slik.

¹³¹ Herre, Du er Gud. Her er deres Olje og deres Korn, blandet sammen. De bringer Det til korset, der Guds Ild skal komme inn i deres hjerter (hvis de virkelig mener det) og fortære offeret. Du vil bevege Deg på scenen, få det tidevannet til å stige. Kommer fra Himmelen, i en Ildvogn. Du vil ryste hele himmelen og jorden, for å lønne dem.

¹³² Mens de står med hendene sine løftet opp i været, som tilkjennegir at de tror, og har lagt seg selv, og enhver anmodning de har, rett på Ditt alter. O Himmelen og jordens Gud, Himmelen og jordens Dommer, så visst vil Himmelen og jordens Dommer utøve rettferdighet. Så visst vil Han holde Sitt Ord, Du Som kjenner hjertene til menn, hjertene til kvinner, hjertene til disse menneskene.

¹³³ Herre Gud, jeg løfter mine egne hender opp, for jeg vet at jeg får en forandring av tjenesten nå. Og jeg tror at Du er. Jeg har sett Deg stå der borte i en Ildstøtte. [Broder Branham banker på talerstolen tre ganger—Red.] Jeg har sett Deg granske hemmelighetene til menneskers hjerter. Ikke én gang har Du sviktet. Du lovet det da Du gjorde det der borte, tvers over gaten her, da Du først begynte med å gjøre disse tingene. Og Du beskyttet meg verden rundt, og rundt og rundt. Jeg er sikker på at Du er Gud. Jeg er sikker på det.

¹³⁴ Jeg tilbyr meg selv sammen med disse menneskene, og ofrer alt som jeg har, Herre, til Deg, for tjeneste. Jeg begynner igjen, Herre, å reise verden rundt. Hjelp meg, O Gud. Hvis jeg

har tvilt på Deg på noe tidspunkt, tilgi meg for mine synder. Tilgi meg for min vantrø. Jeg vet at Du er, og lønner de som søker Deg.

¹³⁵ Likeledes, bekjenner jeg mitt folks synder, denne morgenen, deres svakheter og deres tvil, idet de står med armene sine i været. Jeg bekjenner deres synder, Herre, og alle våre svakheter. Send den Hellige Ånd over oss, med seglet på Din godkjenning, at Du er Gud. Og Du er her nå for å ta imot oss, og for å ta oss inn i Dine armer, og for å gjenvinne for oss alt som vi har tapt. Hvis det er vår helse, må den bli restaurert hundrefold. Hvis det er vår sjel, må den komme til oss som en blomstrende, skinnende artikkel, fylt med den Hellige Ånd, for å bli presentert fremfor Gud. Hvis det er vantrø, må det komme til oss igjen, Herre, med tro til å flytte fjell. Gi det, Herre.

¹³⁶ Vi tror at Du beveger Deg, den Hellige Ånd gjennomtrenger denne bygningen, over disse menneskene, og i deres hjerter, og beveger dem til å ta imot den levende Gud. Dette gjør vi i Jesu Kristi Navn.

Min tro ser opp til Deg,
Du Golgatas Lam,
Guddommelig Frelser;
Nå hør meg når jeg ber,
Ta alle mine synder bort,
La meg heller aldri komme bort
Fra Din side.

¹³⁷ Mener du det? Tar du imot det? Løft din hånd, si, "Jeg tar nå imot det. Jeg tror."

Mens livets mørke labyrint jeg går,
Og sorger rundt meg spres,
Vær Du min Veileder;
Befal at mørket vendes til dag,
Tørk sorgens frykter vekk,
La meg heller aldri komme bort
Fra Din side.

La oss bøye våre hoder.

¹³⁸ Etter dette strenge, harde Budskapet; ubehøvlet, og brakt frem på en røff måte, men det er Sannheten. Og hvis du ydmykt tror det du har bedt om, at du mottar det, så la aldri noe drive deg bort fra den rette veien. Stå rett der. Uansett hvor mye jeg hadde forkynt, hva enn jeg hadde gjort, eller hva enn noen andre hadde gjort, ville det aldri få noen virkning før du tar imot det som din egen personlige eiendom.

¹³⁹ Tro det med hele ditt hjerte, alt som du har begjært. Hvis du har bekjent dine synder, har Gud tilgitt deg. Ikke tvil på det noe mer. Hvis du er en frafallen, er du blitt tatt tilbake, denne

morgenen. Hvis du trenger den Hellige Ånd, så bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse. Det er Guds Ord. Han vil ikke endre Det for noen menighet, noen denominasjon, eller noen andre. Det må være på den måten. Vi må møte Hans krav, ikke menighetens krav, Hans krav. Det er hva vi må gjøre.

¹⁴⁰ Han sa, “Troens bønn skal redde den syke.” Hvis du er syk, har jeg bedt troens bønn for deg. Du har bedt den i ditt eget hjerte. Og tro det, ta imot det, stå fast på det. Det må bli slik. Ikke noe kan ta det, uansett hvor dystert det ser ut.

¹⁴¹ Du sier, “Vel, det kan se ut som jeg fortsatt er syk.” Det har ikke . . . Det er bare Englevinger som er foldet sammen. Det er alt. Det er Gud i en form av velsignelse. Det ser dystert ut for deg. Gå litt nærmere mot det og se igjen, se om det ikke er Gud som står der, og holder Sitt Ord.

¹⁴² Nå mens vi har våre hoder bøyet, vil jeg gi møtet over til broder Neville, vår pastor.

VÆR SIKKER PÅ GUD NOR59-0125
(Be Certain Of God)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk, søndag formiddag, den 25. januar, 1959, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2013 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org